

Bogár László: Két választás Európában

2012 május 18. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A közelmúltban két olyan választás is lezajlott Európában, amelynek lehetséges hatásai és következményei messze túlnyúlnak az adott két társadalom keretein, és a földrész jöv?jét tekintve, kritikus elágazási pontot jelenthetnek.

Az egyik a francia elnökválasztás, a másik a görög parlamenti választás volt. Összekapcsolja ?ket, hogy mindkett?nél a fennállóval való elégedetlenség és aktív szembefordulás volt a jellemz?, s éppen ez az a mozzanat, amelyr?l azért kell kicsit részletesebben szólnunk, mert mindannyian ismerjük az idevágó régi viccet. Eszerint a pesszimista imigyen fakad ki: „Szörny?, ennél rosszabb már nem lehet!”; mire az optimista így nyugtatja meg: „Dehogynem!” És aztán lehet mélázni azon, hogy kettejük közül valójában ki is a pesszimista.

Nem el?ször fordulna el?, hogy egy emberi közösség azért igyekszik megváltoztatni a körülményeit, mert úgy érzi, azok olyan rosszak, hogy ez így tovább nem mehet. Aztán kiderül, hogy így valóban nem mehet tovább, de ahogyan majd ezután megy, az nem csak jobb, rosszabb is lehet. Érdemes lenne tehát a mostani változásokkal kapcsolatban is mindezt végiggondolni. Ahhoz ugyanis, hogy egy emberi közösség valóban javítsa az esélyeit arra, hogy méltó életet éljen, arra van szükség, hogy rendelkezzék azokkal a tudásokkal, amelyek kirajzolják az ehhez szükséges teend?ket, és rendelkezzék azzal a bátorsággal és kitartással, ami lehet?vé teszi az összehangolt cselekvési ív felépítését.

A francia elnökválasztás és a görög parlamenti választás kampányában kialakuló diskurzus értelmezési kerete és fogalomkészlete egyaránt azt jelezte, hogy a megszólalók nem értik azt a teret, amellyel kapcsolatban felel?s döntést kellene hozniuk. Mindkét választás központi fogalma a „megszorítás” volt, ezért el?ször azt kellene tisztázni, hogy mi is ez valójában. Hiszen az ellene való fellépés csak akkor lehet sikeres, ha pontosan feltárjuk a lényegét, és ennek alapján meg tudjuk mondani, milyen stratégia lenne a valóságos alternatíva.

A megszorítás az a folyamat, amelyben az állam a belföldi szerepl?kt?l anyagi er?forrásokat csoportosít át a külföldi szerepl?k felé. Talán érthet?bb a lényeg, ha inkább úgy fogalmazunk, hogy a lokális szerepl?k fel?l a globális („birodalmi”) szerepl?k felé történ? permanens újraelosztás az, amit megszorításnak szokás nevezni. A megszorítás fontos eleme az uralkodó beszédmód által strukturális reformnak nevezett cselekvéssor, amelynek során az államháztartás kiadásainak szerkezetét úgy változtatják meg, hogy a lokalitás népének közösségi rendszerei rovására (f?ként egészségügyi-szociális és oktatási-kulturális szféra) igyekeznek növelni a lokalitásban tevékenyked? globális hatalmi tényez?k (multinacionális vállalatok és globális bankok) által elsajátítható er?források részarányát (kivitt profit és kamat).

A franciák és a görögök is ez ellen a folyamat ellen léptek fel, ám feltehet?leg anélkül, hogy valóban megértették volna, igazából mi is történik. Csak ezzel magyarázható, hogy a franciák elégségesnek tartották azt, hogy a szocialista elnökjelölt kijelentette: nem ért egyet a megszorításokra épül? stratégiával – és ígéretet tett arra, hogy innent?l bezzeg minden másképp lesz. Ám azt, hogy akkor eddig miért így ment, és ezután miért megy másként, homályban hagyta. Pontosabban: nagyjából „azzal intézte el", hogy eddig „rossz emberek" csinálták a politikát, mostantól kezdve viszont „jó emberek" fogják csinálni.

Nagy valószín?séggel tehát arra számíthatunk, hogy a lényegében teljesen megalapozatlan ígéretekkel a gy?zelmet megszerz? jelölt némi kis tétovázás és taktikázás után ugyanott folytatja, ahol el?dje abbahagyta. Félreértés ne essék, a megszorítások valóban egy lepusztulási lejt?n lökdösik lefelé Európa társadalmait, és valóban fordulatra volna szükség. Csakhogy ehhez az egész globális hatalmi rendszer megváltoztatásán keresztülvezet, pontosabban -vezetne az út. Ám a tényleges er?viszonyok egyel?re teljesen illuzórikussá tesznek minden ilyen kísérletet, mint ahogyan azt Magyarország példája is bizonyítja.

Még az egész földrész lényeglátásra épül? összefogása is kevés lenne egy ilyen kísérlethez. Márpedig az Európai Unió a szigorú „paktummal" éppen az év elején indult el végzetesen hamis irányba, hisz ez a paktum arra a hazugságra épül, hogy az európai társadalmak „hedonizmusa" a válság oka. Holott nyilvánvaló, hogy a globális birodalom mohósága a végs? ok, az, hogy a mesterségesen keltett hisztériák nyomán egekbe vitt kamatokkal „túlszívatja" Európa lokalitásait.

A másik választás színhelye, Görögország agóniája jelzi, hogy ezen a „l?téren" próbálták ki a legbrutálisabb pénzfegyvereket. Az az egyszer? tény, hogy miközben az euró alapkamata fél százalék körül van, a görög államkötvények tulajdonosainak mégis ötvenszázalékos kamatot kell kifizetnie a társadalomnak, jelzi a helyzet abszurditását. A választások eredménye pedig jelzi azt a társadalmi-gazdasági és most már politikai és kommunikációs cs?döt is, amelybe a görög társadalom hagyta magát belevezetni. Világosan látszik, hogy a szédít? iramban er?söd? „proteszt" pártok az elvadult, destruktív indulaton kívül más „tudással" nemigen rendelkeznek.

Vagyis a globális birodalom hadigépezete olyan értelmezési káoszt teremtett, amelynek keretei közt a görög társadalom minden további küls? segítség nélkül is képes lesz felszámolni önmagát. A két választás legf?bb tanulsága tehát éppen az a vészjósló tény, hogy Európa társadalmai sem tudással, sem kell? bátorsággal nem rendelkeznek, és így sorsuk megpecsétel?dni látszik.

Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló